

ся чуе звукъ отъ бавно пѣене, а то е пѣніе то на псаломъ тѣ; изъ олтарь тѣ ся чуе какъ іеромонахъ тѣ шушине молитва та си; никой ся не мрѣдва, и съ никакъвъ звукъ не ся нарушава тържественно то спокойствіе на службѣ тж. Стои поклонникъ тѣ единъ, други часть—сжщій тѣ полъвинъ мракъ въ храмъ тѣ, сжщъ тж неподвижность, сжщитѣ звуковена псаломъ тѣ, кои то чвъркятъ душѣ тж. Забиколень отъ сичко това, нему ся ще да осѣща присѣтствіе то на няксе горне сжщество; въ главѣ тж неволно изникватъ полвинъ забравены тѣ (като на сънь) мысли за ангелскый міръ, за нѣщо безкрайно, райско. И нищо не прекъсва тѣзы мысли, чини ся че и сичкы тѣ калугеры сж потонены въ зад—объачны тѣ си мысли... По срѣдъ ноцъ декоряція та ся измѣнява няколко: църква та блестяво осветена, калугеры тѣ съ свѣщи въ рѣцѣ тѣ, пѣятъ величаніе на празникъ тѣ, послѣ пакъ ся ся въдворяватъ първый мракъ и тишина та, и тѣй цяла ноцъ до край. Уморенъ, измжченъ, новакъ тѣ едвамъ ся удържа на крака та си, нему ся иска да си почине, а тукъ изново чука кленало то за ново стояніе—за литургия, и неволно ся почудва той тогава на подвигы тѣ на Св. Горскы тѣ братія.... Подиръ това, поклонникъ тѣ отива на трапезѣ тж, яде жалка та храна на братія та, слуша различни тѣ послушанія и обичаи на братія та, отива даже на гробища та, дѣто и тамъ му раскажатъ няколко чудеса, на кои то той іоще повече ярва, заще то забелязва въ самы тѣ калугеры искренности на вярѣ тж, и ето той вече е съвсѣмъ победенъ, съ страхъ зяна на мірскый тѣ животъ и тича при игуменъ тѣ да ся моли да го постригятъ. Подиръ това, надъ него, въ присѣтствіе то на сичкы братія, ся извършва обрядъ тѣ на постригваніе то; обличатъ го въ расѣ, дадѣтъ му броеници, и излазя—цялокуненъ Св. Горскы калугеринъ.